

Barbara Cartland

Võidusõit armastuse nimel

Barbara Cartland
The Race for Love
1979

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Antud raamatu materjalide ükskõik milline kasutamine kas tervikuna või osaliselt ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Toimetanud Helju Jüssi
Korrektor Mari Mets

Copyright © 1979 by Barbara Cartland

All rights reserved.

Trükiväljaanne © 2002 Kirjastus AMOR

Elektroniline väljaanne © 2010 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10340

ISBN 978-9949-20-077-1

Autori märkus

1890. aastal, viis aastat pärast käesoleva romaani ilmumist, tabati kolonelleitnant Sir William Gordon Cumming, Walesi printsi lähedane sõber, Yorkshire's ühel Tranby Crofti kodusel peol kaardimängupettuselt.

Teiste külaliste poolt süüdistatuna kirjutas Sir William alla dokumendile, milles ta lubas mitte kunagi enam kaarte mängida, eeldusel, et kõik juuresviibivad härrasmehed "vaikivad" sellest, mida nad arvasid olevat juhtunud.

Kuid kuulujutud jõudsid Pariisi välja ja Gordon Cumming ähvardas oma algsetele süüdistajatele laimu eest kätte maksta.

Vaatamata sellele lükkas sõjaväeadministratsioon tagasi tema avalduse erru minna ning käskis tal ilmuda sõjakohtu ette.

Asjade sellise käigu juures ei palutud tunnistusi andma mitte ainult peol viibinud suursuguseid külalisi, vaid isegi Walesi prints.

Kuigi Sir William oma süütusele kindlaks jäi ning tema advokaat kogu südamest sellesse uskus, pidas lordist peakohtunik süüaluse vastu tugevalt erapooliku kõne. Otsus kõlas süüdimõistvalt.

Sõjaväest vallandatuna, klubidest väljaheidetuna, ühiskonna poolt boikoteerituna ütles Gordon Cumming kord oma tütrele:

“Ma pidasin oma tutvusringkonnast sõpradeks paarikümmend inimest, aga keegi neist ei rääkinud minuga enam sõnagi.”

Sajandivahetusel lakkasid Gaiety teatri etendused vähehaaval olemast muusikalised burleskid ning muutusid muusikalisteks komöödiateks. Kõiki teisi lõi “Väike lambur Jack” nimiosas Nellie Farreniga ning miss Wadmaniga, kes samuti mängis meherolli.

Esimene peatükk

1885

*K*ui hertsog söögituppa astus, tõusid kaks daami, kes seal hommikust sõid, kiiresti püsti.

“Tere hommikust, Hermione!” lausus hertsog, lastes silmil hetkeks heakskiitvalt puhata oma tütre roosakasvalgel ilul.

“Tere hommikust, isa,” vastas leedi Hermione.

Sõnagi lausumata viskas hertsog pilgu tüdrukule, kes oli tõusnud istmelt, mis asus teisel pool lauda.

“Tere hommikust, onu Lionel!” ütles tüdruk kiiresti.

Sellele vastamata tõi hertsog kuuldavale vaid oigesarnase mühatuse ja võttis laua otsas istet.

Ülemteener kiirustas tema ette asetama hõbekandikut, millel lebas teenijatekambris hoolikalt siledaks lükatud The Timesi värske number.

Täitnud tassi kuuma kohviga, aetas teener selle härra ette, teine teener aga pakkus nikerdatud hõbevaagnat.

“Jälle saiakesed?” küsis hertsog. “Kas midagi muud ei ole?”

“Ube, Teie Hiilgus, peekonit ja mune ning lõhega riisirooga.”

Hertsog krimpsutas nägu, ning ilmega, et ükski pakutud roogadest talle ei meki, tõstis ette saiakesi, mida talle esimesena pakuti.

“Sa oled kindlasti väsinud, Lionel,” lausus hertsoginna murelikul toonil, “rong jõudis eile hiljem kui kunagi enne.”

“Rongiliiklus muutub järjest hullemaks!” sõnas hertsog. “Ma kavatsesin jõuda rongi peale, mis varem väljus, aga see ei osutunud võimalikuks.”

“Ei osutunud võimalikuks?” küsis hertsoginna.

“Ma räägin sulle sellest hiljem,” lausus hertsog.

Ta kõneles toonil, mis andis naisele mõista, et abikaasa ei soovinud enne teenijate lahkumist seda teemat puudutada.

Hertsogi kõrvale asetati kandik kuuma röstleivaga ning kuldkelluke.

Siis ülemteener ning teenrid lahkusid, ning kui uks nende taga sulgus, pöördus kolm paari silmi ootavalt lauaotsa poole.